

25. 7. 2001

ID: 10955

Hospodaření se společnou věcí (z judikatury)

Menšinový vlastník má právo se vyjádřit k zamýšlené investici, týkající se společné věci, za tím účelem mu musí být záměr ostatními spoluvlastníky předestřen.

Menšinový vlastník má právo se vyjádřit k zamýšlené investici, týkající se společné věci, za tím účelem mu musí být záměr ostatními spoluvlastníky předestřen.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 21.6.2001, sp.zn. 22 Cdo 599/99)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobkyně H. K., zastoupené advokátkou, proti žalované Z. P., zastoupené advokátem, o zaplacení 140.879,70 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 18 C 38/96, o dovolání žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. prosince 1998, č. j. 16 Co 391/98-203, tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. prosince 1998, č. j. 16 Co 391/98-203, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 2. června 1998, č. j. 18 C 38/96-169, ve výrocích, kterými bylo žalované uloženo zaplatit žalobkyni částku 140.762,30 Kč s příslušenstvím a rozhodnuto o nákladech řízení, se zrušují a věc se vrací Obvodnímu soudu pro Prahu 6 k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Obvodní soud pro Prahu 6 (dále jen soud prvního stupně) rozsudkem ze dne 2. června 1998, č. j. 18 C 38/96-169, uložil žalované, aby zaplatila žalobkyni do tří dnů od právní moci rozsudku částku 140.762,30 Kč s úrokem z prodlení ve výroku rozsudku specifikovaným (výrok I.), co do částky 117,40 Kč s příslušenstvím a zbytku požadovaného příslušenství žalobu zamítl (výrok II.) a rozhodl o nákladech řízení.

Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že žalobkyně, žalovaná a I. P. nabyli dědictvím po rodičích, a to otci RNDr. A. P., zemřelém 4. 11. 1998 (rozhodnutí bývalého Státního notářství pro Prahu 6, č. j. 6 D 1994/88-25, které nabylo právní moci 27. 2. 1989), a matce Z. P., zemřelé 25. 1. 1994 (usnesení soudu prvního stupně, č. j. D 272/94-25, které nabylo právní moci 25. 3. 1995), celkem každý id. 1/3 domu čp. 1276 a pozemku parc. č. 3764 v kat. území D. V předmětném domě užívá žalobkyně byt ve 3. podlaží, jehož rekonstrukce byla provedena v roce 1991, žalovaná ve 2. podlaží jeden pokoj a společně s I. P. koupelnu, který v témže podlaží užívá další pokoj a kuchyň. Podle sdělení Č. m. s. z 30. 6. 1993, adresovaného žalobkyni, byla v odebraném vzorku plodnice z podlahové konstrukce v přízemí předmětného domu identifikována dřevokazná houba dřevomorka domácí. Navržená sanace spočívala ve vybourání parket, odstranění dřevěné podlahy a dveřních zárubní v blízkosti výskytu nákazy, otlučení omítky do výše 75 cm, ošetření zdiva přípravkem Boronit a v odstranění zvýšené vlhkosti řádným provedením vodotěsných izolací. Stavebně technické posouzení stavu konstrukcí domu zpracoval 10. 2. 1994 stavební podnikatel V. M. a revizi elektrického a plynového zařízení

provedli podle zpráv ze 7. a 9. 3. 1994 technici L. K. a J. H. Podle tohoto „posouzení“ bylo v domě zjištěno v suterénu narušení omítek do výše 1 m vlivem prolínání vlhkosti způsobené nedostatečnou izolací, hnilobou napadené dveře, napadení dřevěných a parketových podlah v 1. podlaží, v 3. podlaží nedostatečná tepelná izolace, která způsobuje vlhnutí zdí, porušení a opadávání omítky, nedostatečná tepelná izolace stěny oddělující obytný a půdní prostor, která způsobuje její zavlhání a potřebu enormního vytápění. V půdním prostoru zjištěna pronesená podlaha, na značném množství míst zatékání dešťové vody porušenou střešní krytinou, která je rozlámaná a ve značném stádiu rozpadávání. Klempířské prvky, provedené z pozinkovaného plechu, zjištěny zrezivělé, místy zcela prorezlé, ve stejném stavu jsou žlaby a svody. Stav komínových těles nad střešní krytinou označen jako kritický (vypadané spárování a rozestup komínových těles s hrozícím sesutím, případně zřícením). Po podrobném popisu byl stav elektroinstalace shrnut jako hrubě závadný s možností havárie a doporučena také rekonstrukce plynového zařízení, když stávající není schopno bezpečného provozu. Po předložení těchto listin žalovaná s provedením oprav nesouhlasila, s výjimkou odstranění dřevokazné houby. Dala také souhlas k instalaci ústředního plynového topení. Další opravy - rekonstrukce elektrického a plynového vedení a související rekonstrukce vodovodního potrubí, výměna střechy a její zateplení, výměna vikýřového a světlíkového okna, instalace dvou střešních oken, okapů, opravy komínů a jejich vyvločkování, instalace nových oken a dveří v suterénu včetně odvozu suti a malování, byly provedeny na základě rozhodnutí žalobkyně a spoluvlastníka I. P. a všechny opravy zaplacené žalobkyní v době od února 1994 do května 1996 podle předložených dokladů (včetně odstranění následků havárie vody z 2. 4. 1996 v částce 6.600 Kč a vodného vyúčtovaného v souvislosti s touto havárií 7.328 Kč), přičemž jedna třetina celkem zaplacené částky činí 140.762,30 Kč.

Na základě těchto zjištění dospěl soud prvního stupně k závěru, že žalobkyně, ač podílová spoluvlastnice předmětného domu, vynaložila sama náklady na jeho nutnou opravu a údržbu, poté, co o jejich provedení rozhodla většina spoluvlastníků, počítaná podle velikosti podílů. Vzniklo jí proto podle § 137 odst. 1 a § 139 zák. č. [40/1964](#) Sb. ve znění zák. č. [509/1991](#) Sb., občanského zákoníku (dále jen „ObčZ“) vůči ostatním spoluvlastníkům majetkové právo na poměrnou náhradu takto vynaložených nákladů, pro které platí obecná tříletá promlčecí lhůta podle § 101 ObčZ. Právě vzhledem k námitce promlčení soud prvního stupně žalobu zamítl ohledně částky 928 Kč, která představovala náklady vynaložené v době tří let před podáním žaloby, tj. před 16. 2. 1993. Soud prvního stupně považoval za nadbytečné doplňovat dokazování znaleckým posudkem ke zjištění, které z provedených prací se staly zhodnocením celé nemovitosti a které investice a v jakém rozsahu byly nutné. Otázka zhodnocení domu nebyla předmětem řízení, opravy byly provedeny podle rozhodnutí většiny spoluvlastníků, přičemž „oprava v bytě i jednoho ze spoluvlastníků jde na vrub všech spoluvlastníků“. Nutnost, účelnost a rozsah nákladů byly prokázány odbornými zprávami, výslechem svědků, výpovědí žalobkyně, do značné míry i výpovědí žalované a doklady o nákupu materiálu.

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozsudkem z 1. prosince 1998, č. j. 16 Co 391/98-203, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil, ve výrocích, kterými bylo žalované uloženo, aby zaplatila žalobkyni částku 140.762,30 Kč s příslušenstvím a rozhodnuto o nákladech řízení. Dále odvolací soud rozhodl o nákladech odvolacího řízení.

Odvolací soud převzal skutková zjištění soudu prvního stupně. Shodně se soudem prvního stupně považoval doplnění dokazování znaleckým posudkem či místním ohledáním za nadbytečné, neboť potřebné skutečnosti byly v postačujícím rozsahu zjištěny dosud provedeným dokazováním. Odvolací soud se ztotožnil i s právním posouzením věci soudem prvního stupně, že žalovaná jako menšinová

spoluvlastnice se musí podřídit rozhodnutí většinových spoluvlastníků o provedení nutných oprav společného domu a z § 137 odst. 1 ObčZ lze dovodit i její povinnost podílet se na takto vynaložených nákladech v rozsahu jejího spoluvlastnického podílu. „Spoluvlastníci se takto musejí podílet na opravách a údržbě celého domu, bez ohledu na to, zda jsou prováděny ve společných prostorách či v bytech užívaných jednotlivými spoluvlastníky. Jednotliví spoluvlastníci hradí sami jen drobné opravy v bytě související s jeho užíváním a náklady spojené s běžnou údržbou bytu, a to analogicky podle § 687 odst. 2 ObčZ za použití § 853 ObčZ. V uvedeném případě však nebylo zjištěno, že by náklady, jejichž poměrné úhrady se žalobkyně domáhá, byly vynaloženy na drobné opravy a běžnou údržbu jí užívaného bytu. Mezi nezbytné opravy a údržbu domu je nutno řadit opatření sloužící k zachování podstaty stavby a udržování ji ve stavu způsobilém sloužit jejímu účelu, včetně úprav zajišťujících plnění tohoto účelu způsobem obvyklým v dané době, což znamená i nutnost vyhovět případným přísnějším hygienickým, ekologickým a bezpečnostním požadavkům, jakož i standardním požadavkům soudobého způsobu života. Je tedy namístě do těchto nezbytných oprav a údržby zahrnout i nahrazení topidel na pevná paliva jiným druhem vytápění, jakož i zateplení střechy, které neslouží výlučně jen jednomu ze spoluvlastníků, který užívá byt v podkroví, ale zhodnocuje celou nemovitost, chrání ji před povětrnostními vlivy (zimou a vlhkostí), snižuje náklady na vytápění celé nemovitosti a riziko poškození vodovodního potrubí jakož i napadení nemovitosti plísněmi a dřevokaznými houbami.“

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání. Jeho přípustnost dovozuje z ustanovení § 239 odst. 2 zák. č. [99/1963](#) Sb. ve znění před novelou provedenou zákonem č. [30/2000](#) Sb. (dále jen „OSŘ“) a uplatňuje dovolací důvody podle § 241 odst. 3 písm. c) a d) OSŘ. Poukazuje na to, že v řízení tvrdila, že žalobkyně neprokázala vynaložení nákladů na společnou nemovitost. Děti žalobkyně jsou rovněž vlastníky jiných nemovitostí, na kterých prováděly stavební úpravy, a je proto možné, že zakoupený materiál byl použit právě na jejich opravy. Tyto pochybnosti vzbudilo u žalované zejména prohlášení syna žalobkyně, že doklady o zakoupení materiálu k dispozici nemá. K otázce účelnosti a přiměřenosti vynaložených investic žalovaná navrhovala provedení znaleckého posudku nebo ohledání na místě samém. Dále poukazovala na to, že většina investic byla použita na zvelebení prostor domu užívaných žalobkyní - ta adaptovala půdní prostory, upravila a opravila byt, ve kterém bydlí. Z těchto investic žalované žádný prospěch nevznikl a vynaložené investice se ani neprojeví v hodnotě domu. Za otázky zásadního právního významu považuje žalovaná otázky, „zda má spoluvlastník nemovitostí nárok na to, aby mu byly ostatními spoluvlastníky podle výše spoluvlastnických podílů hrazeny náklady na běžné opravy a údržbu prostor, které v nemovitosti užívá jiný spoluvlastník“, když pod tyto opravy zahrnuje výměnu dveří v bytě žalobkyně a úpravu podkroví. Dále považuje za otázku zásadního významu „zda je spoluvlastník povinen přispívat podle poměru výše svého podílu na investice, které zvelebují byt jiného spoluvlastníka, aniž by se tato skutečnost promítla do ceny nemovitosti a na to navazující otázku, zda je spoluvlastník povinen přispívat na investice, v případě, že cenu nemovitostí zvyšují, jsou investice splatné v okamžiku vynaložení, anebo až v případě, že dojde k prodeji nemovitosti a ke zvýšení ceny, kterou spoluvlastník, který náklady nevynaložil, za svůj podíl získá“. Konečně žalovaná uvádí, že odvolací soud vychází ze zásady, že rozhodují spoluvlastníci, kteří disponují nadpolovičním podílem k nemovitosti, přehlíží však, že i menšinová spoluvlastníci mají možnost obrany podle § 139 odst. 3 ObčZ a její obrana spočívá v tom, že se na nákladech nehodlá podílet a „toto svoje stanovisko oznamuje soudu“. Žalovaná navrhla, aby rozsudky soudů obou stupňů byl zrušen a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalobkyně navrhla, aby dovolání bylo odmítnuto, neboť odvolací soud rozhodoval věc v souladu s běžnou soudní rozhodovací praxí.

Nejvyšší soud provedl dovolací řízení podle procesních předpisů platných k 31. 12 2000 (část dvanáctá, hlava první, bod 17 zákona č. [30/2000](#) Sb.).

Po zjištění, že dovolání bylo podáno včas oprávněným a řádně zastoupeným účastníkem řízení (§ 240 odst. 1, § 241 odst. 1 OSŘ), dovolací soud nejprve zkoumal, zda jde o dovolání přípustné.

Podle § 236 odst. 1 OSŘ lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Podle § 237 odst. 1 OSŘ je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, pokud v řízení došlo k vadám v tomto ustanovení uvedeným. Takové vady žalovaná nenamítala a dovolacím soudem nebyly zjištěny.

Proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně, je dále dovolání přípustné za splnění předpokladů uvedených v § 238 odst. 1 písm. b) anebo v § 239 odst. 1 OSŘ. Ty však v dané věci nejsou dány, neboť rozsudku soudu prvního stupně nepředcházelo zrušující usnesení odvolacího soudu a odvolací soud ve výroku svého rozsudku přípustnost dovolání nevyslovil.

Zbývá tedy posouzení přípustnosti dovolání podle § 239 odst. 2 OSŘ. Ten stanoví, že nevyhoví-li odvolací soud návrhu účastníka na vyslovení přípustnosti dovolání, který byl učiněn nejpozději před vyhlášením potvrzujícího rozsudku, je dovolání podané tímto účastníkem přípustné, jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam.

Žalovaná před vyhlášením rozsudku odvolacího soudu připuštění dovolání navrhla.

Zůstává tedy otázka, zda je splněn další předpoklad přípustnosti dovolání podle § 239 odst. 2 OSŘ, tj. že rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam. Za rozhodnutí po právní stránce zásadního významu je třeba považovat rozhodnutí, které obsahuje právní otázku, která nebyla dosud v judikatuře vyšších soudů řešena nebo byla řešena odchylně nebo se soud při jejím řešení od judikatury vyšších soudů odchýlil. Naopak za otázku zásadního právního významu nelze považovat takovou otázku, která byla v napadeném rozhodnutí řešena v souladu s ustálenou soudní praxí.

Dovolání žalované opřené o § 239 odst. 2 OSŘ může být tedy přípustné jen tehdy, je-li v něm dovolatelkou zpochybněno řešení právní otázky. Jiné otázky, zejména posouzení správnosti nebo úplnosti skutkového zjištění, přípustnost takového dovolání nezakládají. Jinak řečeno, dovolací soud není oprávněn přezkoumat rozsudek odvolacího soudu podle dovolatelem uplatněného dovolacího důvodu podle § 241 odst. 3 písm. c) OSŘ, to znamená, že skutkové zjištění nemá v podstatné části oporu v provedeném dokazování. Dovolací důvod podle § 241 odst. 3 písm. d) OSŘ je dán, jestliže rozsudek odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Nesprávným právním posouzením věci je omyl při aplikaci práva, tj. že odvolací soud aplikoval na zjištěný skutkový stav

nesprávný právní předpis nebo že sice použil správný právní předpis, ale nesprávně jej vyložil nebo jej nesprávně aplikoval.

Z toho, co bylo uvedeno, vyplývá, že dovolací soud je vázán skutkovým zjištěním, z něhož soudy obou stupňů vycházely. Vychází tedy ze zjištění, že prokázané náklady byly vynaloženy žalobkyní na společný dům, nikoli na nemovitosti dětí žalobkyně. Dále dovolací soud vychází ze zjištění, že v domě bylo třeba provést opravy a údržbu nezbytné k tomu, aby společný dům mohl sloužit svému účelu, tj. bydlení, a to dům jako celek. Nešlo tedy o potřebu úpravy domu nad rámec kategorie oprav a údržby nezbytných a o „zvelebení bytu užívaného v domě jedním ze spoluvlastníků“.

Rozsudek odvolacího soudu nečiní rozhodnutím po právní stránce zásadního významu otázka, zda spoluvlastník je povinen podle výše spoluvlastnického podílu přispívat na běžné opravy a údržbu prostor užívaných v nemovitosti jiným spoluvlastníkem. Odvolací soud totiž výslovně uvedl, že jednotliví spoluvlastníci mají povinnost hradit si sami drobné opravy v jimi užívaném bytě, nacházejícím se ve společném domě a že náklady na drobné opravy nebyly žalobkyní požadovány. Tomu odpovídají také skutková zjištění o vynaložených nákladech. Pod drobné opravy specifikované ve vyhlášce č. [258/1995](#) Sb. nelze podřadit v dovolání namítanou výměnu dveří a „úpravu podkroví“.

Dovolací soud však považuje rozsudek odvolacího soudu za rozhodnutí zásadního významu pro posouzení otázky druhu a vzniku nároku spoluvlastníka investujícího do společné věci vůči ostatním spoluvlastníkům. Zákonem č. [509/1991](#) Sb., kterým byl novelizován zákon č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, došlo k významné změně § 139, upravujícího rozhodování spoluvlastníků o právech a povinnostech vyplývajících z podílového spoluvlastnictví, takže rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze 14. 3. 1980, sp. zn. 3 Cz 29/79, publikované pod č. [37/1982](#) Sb. Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, již není beze zbytku použitelné.

Podle § 137 odst. 1 ObčZ, jehož znění se od počátku jeho účinnosti, tj. od 1. 4. 1964 nezměnilo, podíl vyjadřuje míru, jakou se spoluvlastníci podílejí na právech a povinnostech vyplývajících ze spoluvlastnictví ke společné věci. Z tohoto ustanovení tedy vyplývá povinnost spoluvlastníka podílet se podle výše svého podílu na nákladech vynaložených na společnou věc. Taková povinnost spoluvlastníka je však vázána také na respektování práva rozhodovat o vynaložení nákladů, resp. o hospodaření se společnou věcí. Zatímco podle § 139 zákona ObčZ ve znění účinném do 31. 12. 1991 došlo-li mezi spoluvlastníky k neshodě o právech a povinnostech vyplývajících z podílového spoluvlastnictví, rozhodl na návrh některého z nich soud, pak podle § 139 odst. 2 ObčZ, ve znění zákona č. [509/1991](#) Sb., o hospodaření společnou věcí rozhodují spoluvlastníci většinou počítanou podle velikosti podílů. Při rovnosti hlasů nebo nedosáhne-li se většiny anebo dohody, rozhodne na návrh kteréhokoliv spoluvlastníka soud.

Pod pojem hospodaření společnou věcí, o kterém mají spoluvlastníci podle § 139 odst. 2 ObčZ rozhodovat, lze podřadit i rozhodnutí o tom, jaká investice, tj. náklad jakého druhu a v jaké výši, má být do společné věci provedena. Pokud zákon stanoví, že rozhodují spoluvlastníci většinou, počítanou podle velikosti jejich podílů, pak z toho vyplývá, že nerozhoduje jen většina, aniž by menšinovému spoluvlastníku byla dána jakákoliv možnost, aby se pro zamýšlenou investici mohl rovněž rozhodnout či se k ní vyjádřit. To lze dovodit i z logického výkladu tohoto ustanovení: má-li vůbec v úvahu připadat dohoda spoluvlastníků nebo rovnost hlasů nebo nedosažení většiny musí být menšinovému spoluvlastníku záměr investici provést (a to jakého druhu a v jaké výši) ostatními spoluvlastníky

předestřen, aby se tak mohl vyjádřit k tomu, zda s ní souhlasí či nikoliv (a také případně uvážit možnost zrušení a vypořádání spoluvlastnického vztahu). Souhlas či nesouhlas může pak menšinový spoluvlastník vyjádřit výslovně nebo konkludentně. Pokud s investicí nesouhlasí, pak rozhodne-li o ní většina spoluvlastníků, počítaná podle velikosti podílů, je menšinový spoluvlastník povinen podle velikosti svého podílu na takto vynaložený náklad přispět, neboť tak plní povinnost vyplývající pro něj z § 137 odst. 1 ObčZ. To znamená, že ve vztahu k němu vzniklo investujícímu spoluvlastníku majetkové právo z tohoto ustanovení vyplývající, přičemž toto právo vzniklo vynaložením investice za trvání spoluvlastnického vztahu, a to bez ohledu na to, zda šlo o investice na nezbytné opravy nebo údržbu nebo investice na nikoli nezbytné opravy nebo úpravy. Pokud by menšinovému spoluvlastníku vůbec nebyla dána možnost vyjádřit se k zamýšlené investici (druhu a výši), pak i za situace, kdy by s takovou investicí souhlasila většina spoluvlastníků, počítaná podle velikosti podílů, nejde o rozhodnutí většiny ve smyslu § 139 odst. 2 ObčZ. V takovém případě by šlo z hlediska hospodaření spoluvlastníků se společnou věcí o neplatný právní úkon a menšinovému spoluvlastníku by vznikla povinnost vydat investujícímu spoluvlastníku, pokud by šlo o investici na nutné opravy nebo údržbu bezdůvodné obohacení (§ 451 odst. 2 ObčZ a § 456 ObčZ). Jeho výše by byla dána podílem na investici odpovídající jeho spoluvlastnickému podílu ke společné věci, přičemž povinnost vydat bezdůvodné obohacení by vznikla vynaložením investice za trvání spoluvlastnického vztahu. Pokud by šlo o jiné investice než nezbytné opravy a údržbu, pak povinnost menšinového spoluvlastníka vydat bezdůvodné obohacení by vznikla až při zániku jeho spoluvlastnictví, např. při jeho zrušení nebo při prodeji spoluvlastnického podílu, a to ve výši zhodnocení jeho podílu.

Odvolací soud se při posouzení otázky, zda o nutných opravách a údržbě společné věci bylo rozhodováno podle § 139 odst. 2 ObčZ, nezabýval tím, zda žalované byly plánované investice včetně jejich výše většinovými spoluvlastníky předestřeny, ačkoliv posouzení této skutečnosti je významné také pro závěr, zda jde o majetkový nárok podle § 137 odst. 1 ObčZ nebo o vydání bezdůvodného obohacení podle § 456 ObčZ.

Právní posouzení věci odvolacím soudem je tedy v tomto smyslu nesprávné (§ 241 odst. 3 písm. d) OSŘ) a rozsudek odvolacího soudu byl podle § 243b odst. 1 OSŘ zrušen. Protože důvod se vztahuje také na rozsudek soudu prvního stupně, byl zrušen i jeho rozsudek a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2 OSŘ).

Žalovaná také namítla, že jako menšinová spoluvlastnice věci je chráněna podle § 139 odst. 3 ObčZ a oznamuje proto soudu, že s provedenými úpravami nesouhlasí. Podle tohoto ustanovení jde-li o důležitou změnu společné věci, mohou přehlasovaní účastníci žádat, aby o změně rozhodl soud. K tomuto návrhu žalované nemohl dovolací soud přihlížet už jen proto, že s ním přichází až v dovolacím řízení. Dovolací soud je soudem přezkumným a nemůže přihlížet ke skutečnostem, které nastaly po právní moci rozsudku odvolacího soudu

Další články:

- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ušlý zisk](#)
- [Škoda vzniklá provozní činností](#)
- [Styk dítěte s osobou společensky blízkou](#)
- [Spotřebitel](#)
- [Náležitě odůvodnění jako procesní záruka \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odměna advokáta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)